

Neil Gaiman (n. 1960, Marea Britanie) este autor de romane, povestiri SF și fantasy, romane ilustrate, benzi desenate, teatru radiofonic și film. Cele mai celebre lucrări ale sale sunt seria BD *The Sandman* și cărțile *Pulbere de stele* (Arthur, 2012), *Coraline* (Arthur, 2014), *Oceanul de la capătul aleii* (Paladin, 2013) și *Zei americani* (Paladin, 2014). Pentru scrierile lui, Gaiman a primit numeroase premii, printre care Hugo, Nebula, Bram Stoker, Medalia Newbery și Medalia Carnegie.

Chris Riddell (n. 1962, Africa de Sud) este ilustrator, scriitor și caricaturist pe teme politice la *The Observer*. Pentru ilustrațiile sale, a primit două Medalii Kate Greenaway și trei premii Nestlé Smarties. A colaborat cu Neil Gaiman pentru mai multe cărți, printre care și *Coraline*.

NEIL GAIMAN

Noroc cu laptele...

Ediția a II-a, revizuită

Ilustrații de Chris Riddell

Traducere din engleză de Maria Ioniță

ARTHUR

În frigider nu mai era decât suc de portocale. Nimic altceva de turnat peste cereale, asta dacă nu vă închipuiți că maioneza, ketchupul sau zeama de murături ar merge cumva cu cerealele Toastios, lucru de care mă îndoiam, la fel ca sora mea mai mică, deși ea mâncase tot felul de chestii bizare la vremea ei, cum ar fi ciocolată cu ciuperci¹.

¹ Totuși nu i-a plăcut. Și nici nu-i spuseseam că în ciocolată erau ciuperci. Făceam un experiment.

— Nu mai e lapte, a zis sora mea.
— Nu-i, am zis, uitându-mă în frigider, în spatele borcanului cu gem, doar, doar oi găsi ceva. Niciun strop.

Mama plecase la o conferință. Avea de prezentat o lucrare despre șopârle. Înainte să plece, ne-a amintit toate lucrurile importante care trebuiau să se întâmple în lipsa ei.

Tata citea ziarul. Nu cred că e foarte atent la ce se întâmplă în jurul lui când citește ziarul.

— Ai auzit? a întrebat mama, care e bănuitoare din fire. Ce-am zis?

— Nu uita să duci copiii la repetiția cu orchestra sâmbătă; miercuri e seara de vioară; ai pus la congelator câte o cină pentru fiecare seară cât lipsești și le-ai și etichetat; cheia de rezervă e

la familia Nicolson; instalatorul vine luni dimineață și să nu folosim sau să tragem apa în toaleta de la etaj până vine; să hrănim peștișorul auriu; ne iubești și te întorci joi, a zis tata.

Cred că mama a fost surprinsă.

— Da, așa e, a zis ea.

Ne-a sărutat pe toți.

Apoi a spus:

— A, și

aproape

că s-a

terminat

laptele.

Trebuie să

cumperi.

După ce a

plecat mama,

tata și-a făcut o ceașcă de ceai. Încă mai era niște lapte.

Am dezghețat Cina Numărul Unu, dar nu prea ne-am priceput, așa că ne-am dus la restaurantul indian. Înainte să mergem la culcare, tata ne-a făcut

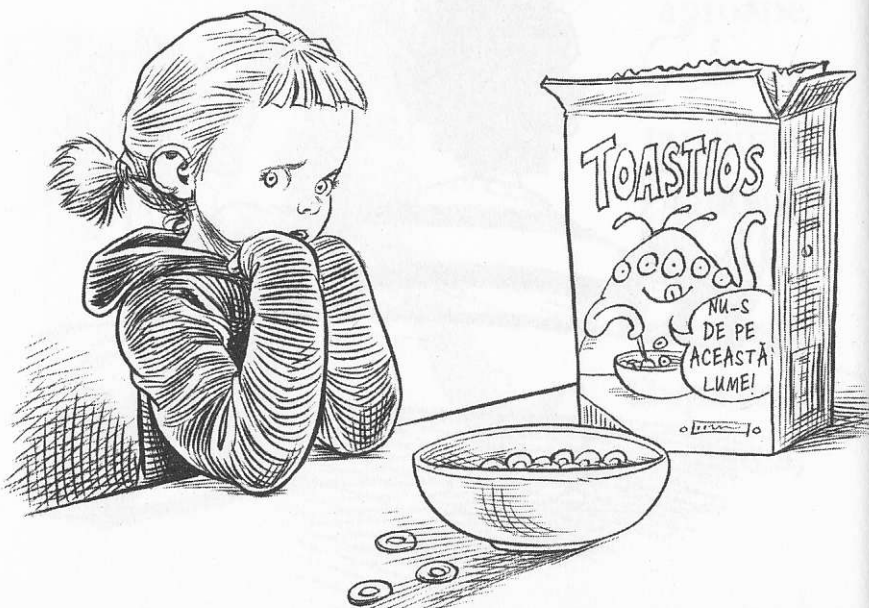
câte o cană de ciocolată caldă ca să ne treacă Dorul de Mama.

Asta a fost ieri-seară.

Acum a venit și tata în bucătărie.

— Mâncați-vă cerealele, ne-a zis el. Știți că după-masă aveți repetiție cu orchestra.

— Nu putem să ne mâncăm cerealele, a spus sora mea cu tristețe.

— Nu văd de ce nu, a zis tata. Avem destule cereale. Avem Toastios și müsli. Avem castroane. Avem linguri. Lingurile sunt grozave. Sunt cam ca niște furculițe, doar că nu la fel de înțepătoare.

— Nu-i lapte, am spus.

— Nu-i lapte, a zis și soră-mea.

L-am privit pe tata cugetând. Părea gata să propună să mâncăm la micul dejun ceva la care nu trebuie lapte, ca de exemplu cârnați, dar după aceea a părut să-și aducă aminte că nu putea să-și bea ceaiul fără lapte. Pe față i se citea un singur gând: „Fără ceai.”

— Bieții copii, a zis el. O să mă duc până la magazinul din colț. O să iau lapte.

— Mulțumim, a spus sora mea.
 — Să nu fie din ăla degresat, i-am spus. Are gust de apă.
 — Bine, a zis tata. Nu din ăla degresat.
 Și-a plecat.
 Mi-am turnat niște Toastios în castron. M-am holbat la ele.
 Am așteptat.

